

Verslag marathon Rotterdam

13 april 2003

Drama in Rotterdam

Onder de 4 uur binnen zijn. Dat was wat we wilden. En daarom werd er lustig getraind. Tot 4 maal in de week, met een totaal tussen 60 en 75 km. Zelfs in de plensende regen. En het resultaat: zonder meer ontgoochelend. Hier volgt het relaas van uw reporter ter plaatse.

Om zeker op tijd te zijn aan de start van de Rotterdamse Marathon op zondagmiddag, werd er besloten om op zaterdagmorgen 7u30 te vertrekken. Allemaal wakker en frisgeschoren werd op het perron afscheid genomen en na een drietal uurtjes bereikten we het hotel. De ligging was op 500m van het station en op 300m van de start- en aankomstlijn. Een dikke proficiat aan de organisator voor zijn goede keuze.

Het weer was perfect. Na het afhalen van de startnummers werden de terrasjes opgezocht waar we ons konden vergapen aan het schoon volk dat daar defileerde.

's Avonds werd er – uiteraard- pasta gegeten. De strubbelingen met de factuur werden opgelost met veel diplomatie (uitsluitend van onze kant). Over de rest van de avond kunnen we kort zijn: we zijn vroeg in ons piere gekropen!!!

De zondag zelf werd de rest van de lopende meute met de talrijk opgekomen supporters aan het station afgehaald. Het was mijn eerste keer en daarom was mijn vrouwtje Fanny overgekomen voor de morele steun.

Na wat gekweel over “you never walk alone” werd om 12u stipt de start gegeven. We stonden goed vooraan zodat we bijna meteen konden vertrekken. Ons groepje bestond uit Veerle, Roland, Koen, Martine, Ignace, Hendrik, Bernadette, Geert, Jan, Hans, Hubert, Katelijne, Kris, ikke en al degenen die ik vergeten ben. Van bij de start gingen er een paar vandoor (uitslovers), een paar bleven achter en ikzelf zat in het omvangrijke peloton. Na 5km voelde ik het al: mijn benen wogen 100 kg en bij iedere tred wilden ze stoppen. Onder leiding van Ignace bleven we anders keurig op koers. Rond de 18de km besloten Katelijne en ikzelf om het wat rustiger aan te doen en de groep te laten gaan. Even later moest ik alleen verder. Op de brug werd ik voorbijgesjeesd door Hubert en later door Jan. Ik kwam op mijn beslissing om te stoppen terug want ik had toch geen andere plannen voor die namiddag. Aan een gezapig tempootje probeerde ik de aankomst te halen. De maximumtijd was 5u. Op het einde haalde ik Hubert nog in ... en even later had ook Jan ons ingehaald!! Waar die vandaan kwam? Ik moet hem ongemerkt voorbij gelopen zijn. Ofwel had hij een terrasje meegepikt? Aangemoedigd door menig Hollander “dribbelden” we op de meet af. Soms werd er gewandeld terwijl er een discussie volgde wanneer we terug zouden starten. Enkel om terug te stoppen werd er nooit gediscussieerd, één gil was voldoende om te beginnen wandelen. Lee Towers had toch gelijk toen hij zong van “you never walk alone”.

En zo werd de eindstreep gehaald na 4u42. Niet slecht maar het kon natuurlijk veel beter. Wat was er misgelopen? Warm weer, starten op de middag, een slechte dag, zenuwen of gewoon geen talent? Het was de dertiende en dit in een stad die alle letters van het woord DRAMA in zijn naam heeft staan! We zullen het nooit weten. De voldoening was er niet minder om; het kan de volgende keer alleen maar beter gaan. Na een zoen van mijn vrouwtje voelde ik mij al veel beter en klaar om de terugreis aan te vatten.

Patrick Cheyns